

Sonyovszki László

Az utolsó

Életet karol vakon
lent a part,
földbe falt
erdeid rozsdás halom:
röpke óra jussa lett
erényed
reményed
hús acélba égett
irgalom.

Derűre ború

Lám, víg a kedvesed
esőlánny
csókod lágyan
simogat
szemérmünk már
ím, lehullt.

Feledjük végre el
a silány
sivatagi
napokat
halvány emlék,
mára múlt.

Rejtély e lány
nagy talány
meglesem a
titkodat;
Merre száll el?
Hol marad?

bőröm a kezeden

(döglött a szerelem)

Tőzeg morajába
kövér pondró rágja...
Nyirkos hátú verem
újdonsült arája
síkolt most velem!

Szívem s koszorúd
a sóvár sárba hullt
vakon keresem...
Körülfonja nyakam
hazug szavad dala;
ösi, csáján-selyem.

Riadt éjszakákon át,
újra meg újra felkiált
rideg fekhelyem...
Akkor még méh szitált
kacér ághegyen.

Szakállas Zsolt

Áthágyva

Szobrosdit játszol itt
hol az ámenek lépre csálnak

Növessz számarfüleket vagy inkább fújd el a hadköteleseket

Kockafejű vadménesek élvezik a királyságot
s te letennéd igád és könyörögnél
húzzák utánad az utánfutód

Nem lehet

A szájkosárba zárt tennivalók eltisztítják
a köztiszteletben álló feltűnést
miközben néma együttérzéseid kifakítanak

Szortyogók számára hullámverést készítesz
vagy sütemények repedezett talpát bokszolod

Mit ér a segítség ha az archeológia szobát
bérel a félősöknek

Két bal kezedben elolvadnak a gleccserek

Hajlított kémcső a menekülés útját lezárta
mard meg a szőttesét dáridó
mérd le kilóra te szalmakalap

Hangjegy szajkóz tornácot
s a vakfolt megkóstolja a diadalívet mi titokban
fölöttünk ásít.

Vészfék

Már megint a fogaid közé akadt a tépőzár
Már megint a halál angyalára vársz szorongva
miközben körülötted lótuszkelyhek nyílnak

Ne bízz a pisztolyban könnyen elsül
Tudhatnád a tumor kiújul

Inkább takarítsd le a modortalanságot
a lisztes fők amulettjeiről

Vagy trombitálj az ősz fürtöknek
hátha az állatok orrából
szimatkorbácsot fonnak

A kiszáradt csontok völgyében heversz
oly elevenül mint mikor
megszült jó anyád

Lehet természetes a bánatod ne bánd
a pók tovább szövi hálóját anélkül hogy közreműködnél
középuitt a mészbe oltott turbános
aranyszáj olvasata.

BORGÓI HÁGÓN

Kulik Tamás
Az elmúlásról

Megfakultam az ősszel
– míg álmom kettétörte –
levél recsegés-töréssel
– az elmúlás töre –
melyet a szél (zá)pora
hintett zord fagyással (meg),
s élet (hűvös) harmat dúsította
– az élet elhaló kiáltásával –
halkult a (feldúlt) dallam;
előkészült a tél,
ahogy a fagy terült
a talaj fölé;
kialudt a tűz,
kihunyt a gyertya,
elapadt a remény,
elszállt a lét,
varjúk vajúdtak,
szétesett az egész;
feketébe öltöztek
a jegenyék, fűgék,
megszáradt a föld (szikkadt gödreiben),
beteljesült volna
a termény és remény (melyet lekaszált az idő),
de nem volt esély soha!
Mert elakadt a szekér (a vén göncöl),
mintha a makacs öszvér (leállt volna)
vagy sárhalmaz fedné (teljesen)
a cél előtti szentélyt...
Minden akarat és szándék
romokban hever;
míg a nap nem ég
– és önmagam vagyok – (egymagam fáradozok)
a világ az enyém,
mint enyészetnek méla bája,
mint megromlásnak szúrós virága,
mely a világot kéjben áztatja,
míg egy delejben sorvasztja.
Hiába csillan a világ,
s vigadozik a nappal,
eljő az este és leszáll
a hajnal, enyém a bánat

és az enyészet méla bája,
 hiába szép a világ,
 ettől lesz zavart pompája...
 Ebből mi marad hátra?
 Egy-két szennyes folt,
 csiricsáré foszlány,
 mint pusztuló felhő
 és üstökös szivárvány...
 (mi tagadás: pazar látvány)
 Az elmúlás leple (lepke),
 pihenteti örök időkre.
 Mert homály dereng
 és kétes sötétség
 ismeretlen messze...

Tóth Dániel

Ars poetica

Magyarország? ki van zárva. legyen inkább
 Amerika vagy
 Románia (ez volt a vicc). esetleg
 Ausztria
 Dánia
 Norvégia vagy
 Izland. szerinted
 ?

Magyarország? mondtam már: nem.
 India? szórakozol velem? marad
 Németország vagy az
 Egyesült Királyság. talán
 Kanada.
 ...

Mészáros László

Hazátlan hexameter

Nyugszik a lelkem, a lét vasas álmok sejtjein ébred.
 Nagy szavak alkonya s emberi szándék új nyara feslik,
 irgalom undora engedi egygé forrni testben a vétket,
 rongyban a megvert szó, selyemingben rikkan a képzelet,
 lomha imákon vak szemek, üdvön zúzmara botlik,
 rest járdák szürkéin megreccsennek a térdek.
 Nyöghet az elme sikolyt, esküt s majd falvakon élve
 szánt, s ha terelve jelent álcáz, hányinger a bére.
 Szajha az eszme s tolvaj a törvény, ordas a szellem
 csontos imádat alatt s kegyek üszkös lábnyoma porlik.
 Láncra feszített s míg szabad álnok friss tejet éhezik,
 tudja, nincstelennek párnája csak gyp
 s táguló égbolt a hajlék felette.

Magamban beszélek

Hexameterek

Pirkad, a párás éj pocsolóyákban lábadozik. Kemény,
 kormos hátán lét reccsent korcs párhuzamot s feszül
 üszkös lábán mint ékes pánt, harmatozó köszvény.

Surran a hamvas báj, s halkán lelt ámulatot szül
 borzas kertek vén tincsén, mint bűn mikor arcon nehezül.

.....

Harmat kúszik gyöngye fűvön,
 jégbársonyon illan a fény.
 Mint vén macska, nyúlik a tér,
 friss világ sül tágas úrön.

Sokasodnak égi jelek,
 csillagok hártáin bomlik
 az est, mezítelen botlik
 a szó... magamban beszélek!

Nem mondhatom el...

Megkarmoltál, mint színeket hullajtó
 éj szelíd bársonyát hangtalan csillag
 végtelen-köszörült tövise. Harag
 ékkövét csiszolva, kegyes altató

morzsáit kihűlt tenyerek számolják
 kacsintó Istenek ráncos homlokán.
 Kósza kívánat seben fogant korcán
 rettent talpak végső táncát járják

hamvas lüktetésbe vénült menetnek.
 Nézd, karcsú bokrok bokáin sistereg
 lágy fényű jelenség, kormos szerelmek

fürdőznek kéjtől fodrozó patakok
 hús vizeiben, hol áldás a titok.
 S nem mondhatom el, mennyire szeretlek.

Ősz végi hexameterek

Karcos csend nyújtózik el apró almafa keblén,
 árva akáclombnak porzó a vihar s ha befonja
 életelem holtig, soha nem múltó fegyelemmel,
 énekelő lég hangol a bölcs ágak kusza hantján.
 Ködben botlik a fény, sebe varrta kabát e deres táj,
 villám nyíltszívű hege kongó mélyfeketében.
 Homloka vájva, szemekben csillám kelleme lobban,
 ring öle hűlt nyoszolyákban, rezdül a lelke, homályra
 csordult nedvet csontoz a bárdja vadul s ha kibontja
 reggel a csósz kecses ágát, vén párnái siratják.

Esik, rozsdás levelek élein játszik a szürkeség.
 Fénytelen búzaszemek méhében pihen a nyár
 s verandák szálkás küszöbén dorombol a tél,
 lesve megvilágítatlan messzeség korgó kegyeit.

Saitos Lajos

Gerezdek

Aforizmák, naplójegyzetek

„A humor a költő vidám halála.”

(Atanasz Dalcsev)

Forbáth Imre emlékének

A vándornak örök úton levés az élete;
számára, ha egyik út véget ér, kezdődik
egy másik.

* * *

Király vagyok. Van koronám is. A bal
felső hatoson. Bévül hordom, mint
kimondhatatlan büszkeségemet.

* * *

A szeretetlenség fölpuhul szeretett-
séggé. A szeretettség szeretetlenség-
gé kérgesül.

* * *

Egyeseknek! Rossz borverset írni fölér
a borhamisítással.

* * *

Igazság: inkább kétszer mondd ki,
mintsem egyszer is elhallgasd!

* * *

PéNZ pénzt fial; láttam a kicsinyeit – az
apraját.

* * *

Olvasom, hogy Argentínában kétszer
annyi marha él mint ember. Ami azt il-
leti: nálunk is kétszer annyi a marha...

* * *

Hiába nyújtózkodsz, csak akkora vagy,
mint ameddig a körmöd ér.

* * *

Kétféle valóság: a lóság és az örökké-
valóság.

* * *

Jó példával lehet elől járni, a rosszal
csak csörtetni lehet.

* * *

A földre született ember sohasem
elégedett meg létállapotával, mindig-
mindig a mélységes-mély és a hallat-
lan magasság izgatta föl testbe-öltö-
zött lelkét.

* * *

A gyöngéket leutánozzák, az erőseket
meg – követik.

* * *

Vers, vers – de nem költemény. A költé-
szet nem felhőjáték, a költészetet keresd
a gyereklábbal „égre” rúgott porban.

* * *

Nosza, legények! Lehet vitatkozni;
csak a szekercét nem lehet lesből
egymás hátába vágni.

* * *

Dolgunk végeztével, mint mikor a ka-
kas leszáll a tyúkról, s megrázza ma-
gát, elmennek a kis piros buldózerek.

* * *

Már az is győzelem, ha a megfigyelt
túléli besúgóját.

* * *

Istencsapás; mint mikor a pofonygár-
ban kiszakadnak a zsákok.

* * *

Háború ez – a piac háborúja.

* * *

Színház az egész világ – ez meg itt a
vasfüggöny.

* * *

Nem a teremtéssel van baj, hanem
annak magyarázatával: mint a tyúk

vagy a tojás problematikájának fejtegetésével.

* * *

A szeretet hiánya a tökéletesség hiánya; ha az ember tökéletes lenne, nem volna szeretethiánya.

* * *

Két költő; az urbánus a „közértbe” megy babéért, a népi maga termeli meg.

* * *

Kéz és láb: végtagok, de a szárny – akarat.

* * *

Van a tömeg, meg a csőd, meg a csődőr.

* * *

Európa?! Isten földi köpőcsészéje.

* * *

A vak is látja – hol kell vakarni.

* * *

Az olvasás fokozottan káros a butaságra...

* * *

Lángész – de egyelőre nagyobb a füstje mint a lángja, s több a salakanyaga.

* * *

Ne erőlködj! Ha aranyfogaid hányod is szét, az még nem aranyköpés.

* * *

Ha sellőnek születik az ember lánya, ne csodálkozzék, ha egy nagy ho-ho-horgász fogja ki.

* * *

A halál váratlanul éri a legtöbb embert. Minden nem fér bele egy farzsebbe!

* * *

Hogy vannak-e még csodák?! Vannak. Csak egyre kevesebben képesek a csodatételre, még kevesebben a csoda „láttatására”, s különösen kevés

azoknak a száma, akik a csodát látni is képesek.

* * *

A gyarló ember csúri-csavarja, de csak-csak hitetlen.

* * *

Gyarló testünk lélek nélkül csak balaszt.

* * *

Kívül-belül eszes, mint a zománcos bili.

* * *

Utánam! – mondja a vezérürü. – Bee...!

* * *

Az istencsapást csak ellencsapással lehet kivédeni: „ne félj, csak higgy!”.

* * *

Az elme nem tud felemelkedni – test nélkül, ehhez föl kell kelned ágyadból.

* * *

Valószínűleg a kannibalizmus korából maradt ránk az a csökevény, miszerint azt mondjuk szeretteinknek, hogy: ennivaló.

* * *

Nagy ám a baj, mikor Isten segíts!-re az ördög válaszol.

* * *

Szorult helyzetében még a féreg is dalra fakad.

* * *

Bár a gyakorlat teszi: nálunk a jó zenész Liszt-érzékeny.

* * *

Légvárat csak szélmentes időben építs! Különben esztelenség.

* * *

Két író beszélget egy harmadikról:

- ... és mit csinál Jóska?
- Jóska?! Úgy tudom, ír...
- Akkor, jaj a papírnak!

Sall László

a zöld nadrágot, azt;

persze akkor még azt sem tudtam, mi az, hogy bozgor, nemhogy azt, jugó; azt tudtam, annyi kevés angol tudással is, hogy menj (el); megy a fene, gondoltam s még azt is mondtam azoknak, akik erre egyáltalán gondolni mertek, feküdjön az ilyen a gyerekágyba, az egykori sajátjába, a hátára s úgy köpködjé magát szembe (ez így elég könnyen elképzelhető, gondolom); a gond nyilván most az, hogy most meg azt nem tudom, mi az, amit most nem tudok, s majd 30 év múltával, talán akkor lesz alkalmam megtudni s tán akkor megírni; idővel azonban a bozgor is meg a jugó is kiderült, nagyjából bátyám egyik osztálytársának jóvoltából; hozta a legkülönbözőbb lemezeket, ma már mind a rock és pop klasszikusai közé tartoznak, én mégsem ezekből vettem egyet, hanem donna summer egyik lemezét, bár (s ez, már most jelzem csak úgy tűnik, hogy nyomás alatt lennék, ez a bár nem az) discóba mindössze egyszer-kétszer, de max tucatnyiszor voltam, akkor is inkább, hogy szomorítsam magam, nem is táncolni, nem is volt kivel s ilyenkor nem csak a hideg volt, mi kivert, hazatérve egyedül;

de a jugót s mindazt, ami általuk abban a hiánygazdaságban (no ezt sem tudtam, hogy abban élek) mégis bearanyozta hétköznapjaink, csak nem felelhettem; nem is biztos illetve eléggé bizonyos, hogy nem is saját hiányomról volt szó, hanem csak láttam, egyszer csak, mit hordanak az emberek: gyűrött farmert; nagyon szép volt, az anyaga valamiért indiára emlékeztetett vagy csak úgy, olyannak képzeltem indiát, szépnek és gyűröttnek; és a farmer színe, az indigó színe, a legszebb szín;

kedvenc színem mégis a zöld volt; anyai nagyapám halála után ruhái egy idő múlva hozzánk kerültek, egy idő után én meg (sőt meg-) nőttem ám a gyerekes kíváncsiságom még felruházott a bátorsággal, hogy benézzek azokba a szekrényekbe, amikben mint a könyv lapjai simultak, nyomultak egymáshoz a nagyapám szagát ömlesztő ruhák; ott találtam azt a zöld nadrágot, amit aztán örök életemben hordtam; míg csak meg nem láttam azt a gyűrött farmert; pénzem nem volt, hogy a jugó-piacon vegyek magamnak, pedig dolgoztam már, így emlékszem; volt azonban az üzletben egy valami szenzációs anyag, valami len-ge-géz vagy keveréke, nem tudnám most megnevezni s ezt ha kimostam ecetes vízben egyfajta természetes gyűrődés-minta maradt benne s erre ha rávasaltam az a3-as méretű indigót ugyanolyan farmeranyagot kaptam, mint amit a jugó-piacon lehetett kapni; az most egy másik kérdés lehetne, miért is lehetett ekkora indigókat kapni annak idején a romániai, esetemben nagyváradi könyvesboltokban; de most nem kérdés: volt; s ezt ott vasalta (az e)m(ber), költő akkor még nem voltam talán, s akkor, itt az anyag, már csak meg kell varrni, kell hozzá egy márkanev, lett, link, ehhez szerszám, ez is lett, sorin dizájnlta, gyártotta, aztán szatmári pista meg fodor jutka csak varrták, varrták kisiparban, éjjel-nappal; kicsit most mintha ellentmondanék, mert ha nem volt pénzem, hogy megvegyem magamnak azt a gyűrött-farmer-öltönyt vagy mit

is, honnan volt minderre (anyagra, de főleg munkaerőre, vagy csak ígéretet kaptak, mit ígérhettem nekik);
s pár nap múlva ott voltak a ruhák, a gyönyörű farmerek, szoknyák, blúzok, rövidnadrágok, link felirattal;
az én farmereim, az én linkjeim;
s ott voltam én az ígéreteimmal;
you go! ki a piacra, a bolhapiacra; megváltottam a belépőt, a ponyvahelyet s a lehető legrosszabb helyre kerültem; kiterítettem a cuccokat, a nap süttött, süttött, a nép meg csak sétált, el, meg se nézték a gyönyörű farmereim; már megfordult a tömeg, mentek visszafelé, a kijárat felé, a por meg csak, mint cseh tamásnál a tócsák, robbantak szét a lábaik alatt, rá a farmereimre; bele a szemembe, a könny ott sárrá vált, én ott senkivé;
gondoltam akkor;
most azonban látom, más volt ez, most tudom, nem akartam én a jugók csempészte kínai és hollywoodi szabadság másolatait; inkább akartam én a saját másolataimat; a saját bozgor szabadságom másolatát;

TÁBOR